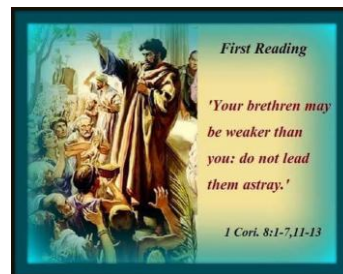

บทเทศน์และข้อคิด วันพฤหัสบดีที่ 10 กันยายน 2026

บทอ่านที่หนึ่งจาก 1 โครินธ์ 8:1-7, 11-13

ประโยคหนึ่งที่น่าจะเป็นหัวใจของการอภิบาลทั้งพระศาสนจักรได้อย่างดี:

“ความรู้ทำให้ลำพอง แต่ความรักเสริมสร้างขึ้น”

นักบุญเปาโลไม่ได้สอนว่า “ไม่ต้องมีความรู้” แต่กำลังเตือนสติว่า **ถ้าความรู้ไม่ผ่านหัวใจ ความถูกต้องของเราอาจกลายเป็นอาวุธทำร้ายผู้อื่นได้**

1. ภูมิหลัง: ทำไมชาวโครินธ์จึงทะเลาะกันเรื่องกินเนื้อสัตว์?

ในเมืองโครินธ์ เนื้อสัตว์จำนวนหนึ่งเกี่ยวข้องกับการถวายแด่เทพเจ้าต่างศาสนา หลังพิธีกรรม เนื้อบางส่วนอาจถูกนำไปเลี้ยงในงานสังคมหรือขายในตลาด ดังนั้น คริสตชนจึงมีความเห็นแตกต่างกัน

ฝ่ายหนึ่งบอกว่า “รูปเคารพไม่มีจริง มีพระเจ้าองค์เดียว เราจึงกินได้ ไม่เห็นเป็นอะไร” ในทางเทววิทยา พวกเขาไม่ได้พุดผิด แต่อีกฝ่ายหนึ่งเพิ่งกลับใจจากการนับถือเทพเจ้าเดิม เมื่อเห็นคริสตชนคนอื่นกินเนื้อเช่นนั้น ความทรงจำเกี่ยวกับการกราบไหว้รูปเคารพก็กลับมา มโนธรรมจึงเกิดความสับสนและอาจถูกชักนำกลับไปสู่วิถีชีวิตเดิม น่าสนใจว่า นักโบราณคดีพบจารึกภาษาละตินที่กล่าวถึง “*macellum*” หรือตลาดขายเนื้อและปลาในเมืองโครินธ์ ทำให้เราเห็นว่าปัญหาที่เปาโลกำลังตอบไม่ใช่ทฤษฎีลอยๆ แต่เป็นเรื่องที่คริสตชนต้องพบทุกครั้งที่เดินเข้าตลาดหรือร่วมงานเลี้ยงจริงๆ

2. เปาโลไม่ได้ถามเพียงว่า “ทำได้ไหม?”

ชาวโครินธ์ถามว่า “คริสตชนกินเนื้อชนิดนี้ได้หรือไม่?” แต่เปาโลพาพวกเขาไปสู่คำถามที่ลึกกว่า **“ถ้าฉันทำสิ่งนี้แล้ว พี่น้องจะเป็นอย่างไร?”** นี่คือการแตกต่างระหว่าง “กฎ” กับ “ความรัก”

- กฎถามว่า “ฉันมีสิทธิไหม?”

- ความรักถามว่า “สิทธิของฉันจะทำร้ายใครไหม?”
- ความรู้ถามว่า “อะไรถูก อะไรผิด?”
- ความรักถามว่า “ฉันจะช่วยให้พี่น้องเข้าใกล้พระเจ้ามากขึ้นได้อย่างไร?”

เสรีภาพแบบชาวโลกบอกว่า “ฉันมีสิทธิ ฉันจะทำอะไรก็ได้”

เสรีภาพแบบพระเยซูเจ้าบอกว่า “ฉันมีสิทธิ แต่เพราะรัก ฉันจึงเลือกไม่ใช่สิทธินั้น”

บนไม้กางเขน พระเยซูเจ้าทรงมีสิทธิช่วยพระองค์เอง แต่ทรงสละสิทธินั้นเพื่อช่วยเรา

3. “ความรู้ทำให้ลำพอง แต่ความรักเสริมสร้าง”

ในภาษากรีก เปาโลใช้ภาพที่คมมาก

- “ทำให้ลำพอง” คือพองเหมือนลูกโป่ง ดูใหญ่แต่ข้างในมีเพียงอากาศ
- “เสริมสร้าง” มาจากคำที่หมายถึงการสร้างบ้านให้มั่นคง

ดังนั้น บางคนอาจมีความรู้มากจนตัวเอง “ดูใหญ่ขึ้น” แต่ไม่มีใครรอบตัวเติบโตขึ้นเลย ขณะที่คนมีความรักอาจพูดไม่เก่ง ไม่รู้ทุกอย่าง แต่เมื่อเขาอยู่ที่ใด คนรอบข้างกลับมีกำลังใจและพระศาสนจักรเข้มแข็งขึ้น

นี่คือคำถามสำหรับเราทุกคน: หลังจากสนทนากับเราแล้ว คนอื่นรู้สึกว่าคุณเล็กลง หรือรู้สึกว่าคุณได้รับการเสริมสร้างให้ยืนขึ้นอีกครั้ง?

4. จุดที่แทงใจที่สุด: “พี่น้องซึ่งพระเยซูคริสต์เจ้าสิ้นพระชนม์เพื่อเขา”

เปาโลกล่าวว่า เพราะ “ความรู้” ของท่าน พี่น้องผู้อ่อนแออาจพินาศไป ทั้งที่พระเยซูเจ้าทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขา เปาโลไม่ได้เรียกคนอ่อนแอว่า “ปัญหา” แต่เรียกว่า “พี่น้องซึ่งพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขา” เรามักตีราคาผู้คนตามความสามารถ ฐานะ การศึกษา หรือประโยชน์ที่เขามีต่อเรา แต่พระเจ้าทรงตีราคามนุษย์ทุกคนด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์เจ้า

ก่อนจะพูดประชดใคร ก่อนเขียนข้อความรุนแรง ก่อนประณามใครบนโลกออนไลน์ ให้เราหยุดสักครู่และกล่าวในใจว่า “คนคนนี้เป็นคนที่พระเยซูเจ้าทรงยอมสิ้นพระชนม์เพื่อเขา” น้ำเสียงของเราอาจเปลี่ยนทันที

5. ข้อคิดสำหรับโลกวันนี้

โลกออนไลน์: ทุกวันนี้คนจำนวนมากมีข้อมูลมากขึ้น แต่ไม่ได้รักกันมากขึ้น เราส่งต่อข่าวที่ยังไม่ตรวจสอบ เยาะเย้ยคนที่คิดต่าง และใช้ความจริงเพื่อเอาชนะ แทนที่จะใช้

ความจริงเพื่อช่วยชีวิต เราสามารถพูดความจริงทุกคำ แต่พูดด้วยวิธีที่ผิดจนไม่มีใครอยากฟังความจริงนั้นอีกเลย ความจริงที่ปราศจากความรักกลายเป็นหมอน แต่ความจริงที่อยู่ในความรักกลายเป็นมือที่พยุงคน

ครอบครัว: บางครั้งสามีภรรยาไม่ได้ทะเลาะกันเพราะไม่รู้ว่ามีใครถูก แต่ทะเลาะเพราะต่างฝ่ายต่างต้องการพิสูจน์ว่า “ฉันถูก” เราอาจชนะการโต้เถียง แต่เสียหัวใจของคนในบ้าน, เราอาจรักษาเหตุผลไว้ได้ แต่ทำลายความสัมพันธ์ไปแล้ว, ในครอบครัว คำถามสำคัญจึงไม่ใช่เพียง “ใครถูก?” แต่คือ **“สิ่งที่ฉันกำลังพูดนี้กำลังสร้างบ้าน หรือกำลังรื้อบ้าน?”**

6. ข้อคิดสำหรับพระศาสนจักร

บทอ่านนี้สำคัญอย่างยิ่งสำหรับพระศาสนจักร เพราะเราสามารถแบ่งฝ่ายกันด้วยเรื่องที่ไม่ใช่หัวใจของความเชื่อ เช่น รูปแบบเพลงหรือพิธีกรรมที่ชอบ, วิธีแต่งกาย, กลุ่มกิจกรรมที่สังกัด, ความเห็นเกี่ยวกับบุคคลหรือแนวทางอภิบาล, ธรรมเนียมที่แต่ละคนคุ้นเคย

- บางคนอาจรู้จักกฎพิธีกรรมทุกข้อ แต่ทำให้ผู้มาใหม่รู้สึกไม่มีที่ยืน
- บางคนอาจท่องพระคัมภีร์ได้มากมาย แต่ใช้พระคัมภีร์ตัดสินคน
- บางคนอาจปกป้องความเชื่ออย่างแข็งขัน แต่ทำร้ายคนที่กำลังพยายามเข้ามาหาพระเจ้า ดังนั้น พระศาสนจักรไม่ได้ถูกสร้างขึ้นจากคนที่รู้ว่า “ใครผิด” มากที่สุด แต่จากคนที่ถามว่า “เราจะช่วยกันไปถึงพระเยซูเจ้าได้อย่างไร?” อย่างไรก็ตาม เปาโลไม่ได้หมายความว่าเราต้องยอมตามความรู้สึกของทุกคน หรือปล่อยให้ใครใช้คำว่า “สะดวก” มาควบคุมผู้อื่น ความรักแท้ไม่ได้ทอดทิ้งความจริง แต่เลือกสื่อสารและดำเนินชีวิตตามความจริงในวิธีที่ไม่ทำลายวิญญาณของพี่น้อง

สรุปสาระของบทเทศน์ที่อยากแบ่งปันวันนี้

“เราอาจถูกทุกข้อ แต่ผิดทั้งหัวใจ”

อยากเล่าให้ฟัง - ในการประชุมสภาภิบาล สมาชิกสองคนโต้เถียงกันเรื่องเล็กๆ อยู่นานมาก ต่างฝ่ายต่างยกเหตุผล พยาน และข้อบังคับมาสนับสนุนตนเอง

ในที่สุด คนหนึ่งทูปโตะแล้วพูดว่า “คุณพ่อเจ้าวัดครับ เรื่องนี้ผมมั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าผมถูก!” คุณพ่อจึงตอบอย่างใจเย็นว่า “คุณอาจถูกหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ได้... แต่ตอนนี้ทุกคนในห้องอยากกลับบ้านหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์เหมือนกัน!”

การที่เราถูกนั้น ได้ช่วยสร้างใครขึ้นมาบ้างหรือไม่?

คริสตชนในเมืองโครินธ์กำลังโต้เถียงกันเรื่องเนื้อสัตว์ที่เคยถวายแก่รูปเคารพ คนที่มีความรู้กล่าวว่า “รูปเคารพไม่มีจริง มีพระเจ้าองค์เดียว เพราะฉะนั้นเรากินได้” ในทางหลักความเชื่อ พวกเขาพูดถูก แต่เปาโลกลับเตือนว่า “ความรู้ทำให้ลำพอง แต่ความรักเสริมสร้าง” เปาโลไม่ได้บอกว่า ความรู้เป็นสิ่งเลวร้าย ความเชื่อต้องมีความรู้ เราต้องรู้พระคัมภีร์ รู้คำสอน และรู้จักแยกแยะความจริงออกจากความเท็จ แต่ความรู้เปรียบเหมือนไฟ ถ้าอยู่ในตะเกียง มันให้แสงสว่าง ถ้าอยู่ในมือของคนประมาท มันเผาบ้านได้ ปัญหาของชาวโครินธ์ไม่ใช่ว่าพวกเขาเรียนรู้เกินไป แต่พวกเขารู้มากจนลืมนึกถึงพี่น้อง พวกเขาถามว่า “ฉันมีสิทธิกินหรือไม่?” แต่เปาโลถามว่า “เมื่อเธอกินแล้ว พี่น้องของเธอจะเป็นอย่างไร?” นี่คือการกลับใจที่สำคัญมาก คือเปลี่ยนจาก “ฉันทำได้หรือไม่?” มาเป็น “สิ่งที่ฉันจะทำจะช่วยหรือทำร้ายผู้อื่น?”

โลกวันนี้สอนเราให้รักษาสติของตนเอง และสิทธิก็เป็นสิ่งสำคัญ แต่พระวรสารก้าวไปไกลกว่าสิทธิ พระวรสารสอนให้เรารู้จักละสิทธิบางอย่างเพราะความรัก เราอาจมีสิทธิพูด แต่ไม่จำเป็นต้องพูดทุกคำที่คิด, เราอาจมีสิทธิโต้ตอบ แต่ไม่จำเป็นต้องตอบโต้ด้วยความรุนแรง, เราอาจมีสิทธิโพสต์ข้อความนั้น แต่ถ้ามันทำลายชื่อเสียงหรือศรัทธาของใคร เราก็เลือกไม่โพสต์ได้, การไม่ใช่สิทธิบางอย่างไม่ใช่ความอ่อนแอ แต่เป็นเครื่องหมายว่า **ความรักเข้มแข็งกว่าอัตตาของเรา** สิ่งที่เปาโลพูดต่อนั้นหนักหน่วงมาก ท่านกล่าวว่า พี่น้องผู้อ่อนแอ นั่นคือ “ผู้ที่พระเยซูเจ้าทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขา” เวลาที่เราเรียกใครว่า “คนน่ารำคาญ” พระเยซูเจ้าตรัสว่า “นั่นคือคนที่เราสิ้นพระชนม์เพื่อเขา” เวลาที่เราพูดว่า “คนนี้ไม่มีประโยชน์ต่อวัด” พระเยซูเจ้าตรัสว่า “แต่เขามีค่ามากพอที่เราจะหลั่งโลหิตเพื่อเขา” เวลาที่เราอยากประณามคนผิด พระเยซูเจ้าทรงเตือนว่า “จงช่วยเขาให้ลุกขึ้น เพราะเราสิ้นพระชนม์เพื่อเขาเช่นกัน”

พระศาสนจักรไม่ควรเป็นเวทีที่ผู้แข็งแกร่งแสดงว่าตนรู้มากเพียงใด แต่ควรเป็นบ้านที่ผู้บอบช้ำสามารถค่อย ๆ เรียนรู้ที่จะยืนขึ้นอีกครั้ง ในวันพิพากษา พระเจ้าอาจไม่ได้ถามเราว่า “ลูกชนะการโต้เถียงมากี่ครั้ง?” แต่อาจถามว่า “เมื่อลูกพูดความจริง ลูกได้รักคนที่กำลังฟังอยู่หรือไม่?” พระองค์อาจไม่ได้ถามว่า “ลูกปกป้องสิทธิของตนได้ดีเพียงใด?” แต่อาจถามว่า “ลูกเคยยอมสละสิทธิของตน เพื่อช่วยพี่น้องสักครั้งหรือไม่?” วันนี้ ก่อนเราพูด ก่อนโพสต์ ก่อนตัดสินใจ หรือก่อนใช้อิสรภาพของเรา ให้ถามตนเองสามคำถามว่า

1. สิ่งนี้จริงหรือไม่?
2. สิ่งนี้จำเป็นหรือไม่?
3. สิ่งนี้ช่วยเสริมสร้างพี่น้องหรือไม่?

เพราะเราอาจมีความรู้จนตอบคำถามทุกข้อได้ แต่หากไม่มีความรัก เราอาจตอบผิดในข้อที่สำคัญที่สุด

ขอพระเจ้าประทานความรู้ที่ไม่ทำให้เราลำพอง ประทานความจริงที่ไม่ทำให้เราหยาบ กระด้าง และประทานความรักที่กล้าสละแม้กระทั่งสิทธิของตนเอง เพื่อว่าเมื่อผู้คนพบเรา เขาจะไม่ได้เพียงพบคนที่ “พูดถูก” แต่ได้พบพระเยซูเจ้าผู้ทรงรักเขา **วุฒิภาวะของคริสตชนไม่ได้วัดจากสิ่งที่เรามีสิทธิทำ แต่วัดจากสิ่งที่เรายอมไม่ทำ เพราะรักพี่น้อง**

รำพึงไตร่ตรองจากพระวรสารโดยนักบุญลูกา 6: 27-38

1. “จงรักศัตรูของท่าน”

พระเยซูเจ้าตรัสว่า “จงรักศัตรู จงทำดีต่อผู้ที่เกลียดชังท่าน จงอวยพรผู้ที่สาปแช่งท่าน และจงอธิษฐานภาวนาให้ผู้ที่ทำร้ายท่าน” พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “จงรู้สึกชอบศัตรู” เพราะความรักแบบคริสตชนไม่ใช่เพียงความรู้สึก แต่คือการตัดสินใจว่าจะไม่ปล่อยให้ความชั่วของอีกฝ่าย เปลี่ยนเราให้กลายเป็นคนชั่วแบบเดียวกับเขา

พระเยซูเจ้าประทานบันไดสี่ขั้นแก่เรา

1. รัก — ไม่มองเขาเป็นสิ่งที่ต้องกำจัด

2. ทำดี — ไม่ตอบความชั่วด้วยความชั่ว

3. อวยพร — ไม่ใช่คำพูดทำลายเขา

4. ภาวนา — นำเขาไปวางไว้ต่อหน้าพระเจ้า

เราอาจยังให้อภัยไม่ได้ทั้งหมดในวันนี้ แต่เริ่มต้นได้ด้วยคำภาวนาสั้น ๆ ว่า **“พระเจ้าข้า ลูกยังรักเขาไม่ไหว แต่ขอพระองค์ทรงรักเขาผ่านทางหัวใจที่บาดเจ็บของลูกด้วยเถิด”**

2. “ใครตอบแก้แค้นหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขา”

ข้อความนี้ไม่ได้หมายความว่า พระเยซูเจ้าทรงสนับสนุนความรุนแรงในครอบครัว หรือให้ผู้ถูกทำร้ายอยู่ในอันตรายต่อไป คริสตชนยังต้องปกป้องผู้บริสุทธิ์ ต้องหยุดยั้งความอยุติธรรม และขอความช่วยเหลือเมื่อถูกทำร้าย แต่พระเยซูเจ้าทรงห้ามเราไม่ให้ใช้ **การแก้แค้น** เป็นคำตอบ การหันแก้แค้นอีกข้างหนึ่งหมายความว่า “คุณอาจทำร้ายฉันได้ แต่ฉันจะไม่ยอมให้ความเกลียดของคุณเข้ามาครอบครองหัวใจของฉัน” การให้อภัยไม่ได้บอกว่า “สิ่งที่คุณทำไม่ผิด” แต่เป็นการบอกว่า “สิ่งที่你做ผิด แต่ฉันจะไม่ยอมเป็นนักโทษของสิ่งนั้นตลอดไป”

3. กฎทองที่ไม่ใช่เพียงการอยู่เฉยๆ

พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ท่านอยากให้เขาปฏิบัติต่อท่านอย่างไร ก็จงปฏิบัติต่อเขาอย่างนั้นเถิด” หลายคนคิดว่าเป็นคนดีก็เพียงพอแล้วถ้า “ไม่ทำร้ายใคร” แต่พระเยซูเจ้ามีได้ตรัสเพียงว่า “อย่าทำสิ่งที่ท่านไม่ชอบแก่ผู้อื่น” พระองค์ตรัสในเชิงรุกว่า **“จงทำดีแก่เขา”** ดังนั้น **คริสตชนไม่ใช่คนที่เพียง ไม่เกลียด แต่ต้องเริ่มรัก, ไม่ด่า แต่ต้องรู้จักอวยพร, ไม่ทำร้าย แต่ต้องช่วยเยียวยา, ไม่สร้างศัตรู แต่ต้องกล้าเริ่มสร้างสะพาน**

4. “ถ้ารักเฉพาะผู้ที่รักท่าน จะได้บำเหน็จอะไร?”

นี่คือคำถามที่แทงใจที่สุด การรักคนที่ชมเราไม่จำเป็นต้องใช้พระวรสาร, การช่วยคนที่จะตอบแทนเราไม่จำเป็นต้องใช้ไม้กางเขน คนทั่วไปก็ทำเช่นนั้นได้ เอกลักษณ์ของคริสตชนปรากฏเมื่อเราทำดีโดยไม่ถามว่า **“แล้วฉันจะได้อะไรกลับมา?”** พระเจ้าทรงเมตตาทั้งคนดีและคนชั่ว มิใช่เพราะความชั่วไม่สำคัญ แต่เพราะความเมตตาของพระองค์ไม่ขึ้นกับคุณความดีของมนุษย์

พระเยซูเจ้าจึงไม่ได้ตรัสเพียงว่า “จงเป็นคนดี” แต่ตรัสว่า “จงเป็นผู้เมตตากรุณา ดังที่พระบิดาของท่านทรงพระเมตตากรุณา” มาตรฐานของเราไม่ใช่ “คนอื่นทำอะไรกับฉัน” แต่มาตรฐานของเราคือ พระบิดาทรงปฏิบัติต่อฉันอย่างไร

5. ข้อคิดสำหรับเหตุการณ์วันนี้

โลกของเรากำลังเต็มไปด้วยการแบ่งฝ่าย ทั้งการเมือง เชื้อชาติ ศาสนา และความคิดบนโลกออนไลน์ เราไม่เพียงไม่เห็นด้วยกับอีกฝ่าย แต่เริ่มมองว่าอีกฝ่ายไม่มีความเป็นมนุษย์ โลกออนไลน์ทำให้การตัดสินคนง่ายมาก เราเห็นข้อความไม่กี่บรรทัดแล้วคิดว่ารู้จักชีวิตเขาทั้งหมด จากนั้นก็ตัดสิน ประณาม และส่งต่อความโกรธ

พระเยซูเจ้าจึงตรัสว่า “อย่าตัดสิน แล้วท่านจะไม่ถูกตัดสิน อย่ากล่าวโทษ แล้วท่านจะไม่ถูกกล่าวโทษ” พระองค์ไม่ได้ห้ามเราแยกแยะผิดถูก แต่ทรงห้ามเราตัดสินคุณค่าทั้งชีวิตของคนหนึ่งจากความผิดตอนหนึ่งของเขา เราต้องเรียกความชั่วว่า “ความชั่ว” แต่ไม่ควรเรียกมนุษย์คนใดว่า “หมดหวัง” เพราะตราบิตที่พระเจ้ายังทรงให้เขามีชีวิตอยู่ ประตุแห่งการกลับใจก็ยังไม่ปิด

6. ข้อคิดสำหรับพระศาสนจักร

บางครั้งเราพูดเรื่องความรักกับโลก แต่ภายในชุมชนวัดกลับแบ่งเป็น “พวกเรา-พวกเขา” กลุ่มของฉันทับกลุ่มของเขา, คนเก่ากับคนใหม่, คนที่คิดเหมือนเรากับคนที่เห็นต่าง, คนที่เรายินดีต้อนรับกับคนที่เราหลีกเลี่ยง ดังนั้น...การทดสอบว่าชุมชนเป็นคริสตชนจริงหรือไม่ ไม่ใช่ดูเพียงว่าพิธีกรรมสง่างามเพียงใด แต่ต้องดูว่า เมื่อมีความขัดแย้งเรายังปฏิบัติต่อกันเหมือนพี่น้องหรือไม่

พระศาสนจักรต้องไม่เป็นศาลที่ทุกคนรีบตัดสินกัน แต่เป็นโรงพยาบาลที่ช่วยกันรักษาบาดแผล ความเมตตาไม่ใช่การลดมาตรฐานของความจริง แต่คือการไม่ปิดประตูใส่คนที่กำลังเดินกลับมาหาความจริง

7. “ท่านใช้เวลานิดตวง ก็จะใช้เวลานั้นตวงให้ท่าน”

ในตลาดสมัยโบราณ พ่อค้าจะเทเมล็ดข้าวลงในภาชนะ เขย่าให้แน่น กดลง แล้วเติมจนล้น พระเยซูเจ้าทรงใช้ภาพที่ทุกคนเห็นในชีวิตประจำวัน เพื่อบอกว่า พระเจ้าจะประทาน

พระพรอย่างล้นเหลือแก่ผู้มีใจกว้าง ประโยคนี้ยังเป็นกระจกส่องใจเราด้วย ถ้าเราใช้
 ทะนานเล็ก ๆ ตวงความอดทนให้ผู้อื่น แต่ใช้ทะนานใหญ่ตวงความผิดของเขา วันหนึ่ง
 เราอาจพบว่าตนเองต้องยืนอยู่ต่อหน้ามาตรวัดเดียวกัน ดังนั้น ก่อนตัดสินใคร ให้เรา
 ถามว่า “ถ้าฉันเป็นคนทำผิด ฉันอยากให้คนอื่นปฏิบัติต่อฉันอย่างไร?”

บทสรุปข้อคิดจากพระวรสารในวันนี้

การรักศัตรูไม่ใช่การบอกว่าศัตรูถูก แต่เป็นการประกาศว่า ความเกลียดจะไม่มีคำพูด
 สุดท้าย บนไม้กางเขน พระเยซูเจ้าไม่ได้รอให้ศัตรูขอโทษก่อนจึงให้อภัย พระองค์ทรง
 ภาวนาว่า “พระบิดาเจ้าข้า โปรดอภัยแก่เขาเถิด”

วันนี้เราอาจยังยอมรับศัตรูมาเข้ามาในชีวิตเราไม่ได้ แต่เราเริ่มต้นจากสิ่งเล็กๆ ได้ เช่น
 หยุดพูดร้ายถึงเขาหนึ่งครั้ง, ไม่ส่งต่อข้อความที่ทำลายเขา, เรียกชื่อเขาในคำภาวนา,
 และขอพระเจ้ารักษาบาดแผลในใจเรา เพราะศัตรูคนแรกที่เราต้องเอาชนะ อาจไม่ใช่
 คนที่อยู่ตรงหน้า แต่คือ ความเกลียดที่อยู่ภายในตัวเรา ชัยชนะของโลกคือการทำให้
 ศัตรูแพ้ แต่ชัยชนะของพระวรสาร คือไม่ยอมให้ศัตรูเปลี่ยนเราให้เป็นเหมือนเขา

อยากเล่าเรื่องราวของนักบุญ นักบุญยอห์น กวัลแบร์ต (St. John Gualbert) หรือ
 ภาษาอิตาเลียน **San Giovanni Gualberto** อ่านประมาณว่า ซัน โจวันนี กวาล
 แบร์โต ให้ฟัง

นี่เป็นเรื่องที่ทั้งน่าทึ่ง มีภาพชัดเจน และตรงกับพระวรสาร “จงรักศัตรู” อย่างที่สุด แม้
 ชื่อของท่านอาจไม่คุ้นในประเทศไทย แต่ท่านเป็นนักบุญสำคัญในอิตาลี และเป็นผู้ก่อตั้ง
 คณะนักพรตเบเนดิกติน วิลลอมโบรชัน

ดาบที่หล่นลงต่อหน้าไม้กางเขน

ประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 11 ยอห์น กวัลแบร์ต เป็นชายหนุ่มตระกูลขุนนางแห่งนคร
 ฟลอเรนซ์ ประเทศอิตาลี วันหนึ่ง พี่ชายของเขาถูกฆาตกรรม ตามวัฒนธรรมแห่ง
 ศักดิ์ศรีของตระกูลในสมัยนั้น ยอห์นมีหน้าที่ต้องตามล้างแค้น เขาจึงออกตามหาฆาตกร
 พร้อมดาบและความโกรธที่สะสมอยู่ในหัวใจ จนกระทั่งวันหนึ่ง—ซึ่งตรงกับ วันศุกร์

ศักดิ์สิทธิ์—ยอห์นพบชายผู้ฆ่าพี่ชายของเขาอยู่ในตรอกแคบๆ แห่งหนึ่ง ตรอกนั้นแคบจนขาดกรไม่มีทางหนี ส่วนยอห์นถือดาบและมีกำลังเหนือกว่า ในที่สุด วันแห่งการแก้แค้นก็มาถึง ยอห์นชักดาบออกมา เตรียมจะสังหารชายคนนั้น แต่ฆาตกรรู้ว่าตนเองหมดทางรอด จึงคุกเข่าลง กางแขนออกเป็นรูปไม้กางเขน และร้องขอว่า “โปรดเมตตาข้าพเจ้า เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนในวันนี้เถิด!”

ยอห์นชะงัก ตรงหน้าเขาไม่ใช่เพียงฆาตกรอีกต่อไป แต่เป็นภาพของมนุษย์คนหนึ่งซึ่งกางแขนเหมือนพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขน มือของยอห์นยังกำดาบ หัวใจของเขายังเจ็บปวด ความผิดของฆาตกรก็ยังคงเป็นความผิด แต่ในที่สุด ยอห์นลดดาบลง สวมกอดชายผู้ฆ่าพี่ชาย และกล่าวว่า “เพราะเห็นแก่พระเยซูเจ้า ข้าพเจ้ายกโทษให้ท่าน”

บทสอนใจที่น่าทึ่ง: หลังจากนั้น ยอห์นเดินเข้าไปในวัดนักบุญมีนีอาโต บนภูเขาเหนือเมืองฟลอเรนซ์ และคุกเข่าลงต่อหน้าพระรูปพระเยซูเจ้าผู้ถูกตรึงกางเขน ตามตำนานเล่าว่า ขณะที่ยอห์นกำลังภาวนา— พระพักตร์ของพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขนค่อยๆ ก้มลงมาหาเขา ราวกับพระองค์กำลังตรัสว่า “วันนี้ เจ้าได้ทำกับศัตรูของเจ้า เหมือนที่เราทำกับเจ้าบนไม้กางเขน”

เหตุการณ์นั้นเปลี่ยนชีวิตของยอห์นโดยสิ้นเชิง เขาละทิ้งชีวิตขุนนาง เข้าอารามเบเนดิกติน และต่อมาได้ก่อตั้งคณะวัลลอมโบรชัน ท่านถึงแก่กรรมภาพในปี ค.ศ. 1073 และได้รับการประกาศเป็นนักบุญในปี ค.ศ. 1193

ข้อคิดเรื่องนี้ตามเจตนารมณ์พระวรสาร

วันนั้นมีสิ่งหนึ่งตายลงจริงๆ แต่ไม่ใช่ฆาตกรของพี่ชาย สิ่งที่ตายลงคือความพยาบาทในหัวใจของยอห์น และสิ่งที่เกิดใหม่คือนักบุญองค์หนึ่ง

ถ้ายอห์นใช้ดาบฆ่าศัตรู โลกคงจดจำเขาเพียงว่าเป็นขุนนางผู้ล้างแค้นสำเร็จ แต่เพราะเขาวางดาบลง โลกจึงจดจำเขาในฐานะนักบุญมาจนถึงวันนี้

นี่คือความหมายของพระดำรัส “จงรักศัตรู จงทำดีต่อผู้ที่เกลียดชังท่าน จงอวยพรผู้ที่สาปแช่งท่าน” การให้อภัยไม่ได้เปลี่ยนอดีต พี่ชายของยอห์นไม่ได้กลับคืนมา และความผิดไม่ได้กลายเป็นสิ่งถูกต้อง แต่การให้อภัยได้เปลี่ยนอนาคตของยอห์น หากเขา

ฆ่าฆาตกร วันนั้นคงมีคนตายเพิ่มอีกหนึ่งคน แต่เมื่อเขาให้อภัย— ฆาตกรคนหนึ่งได้รับชีวิตคืน และชายผู้พยาบาลคนหนึ่งได้กลายเป็นนักบุญ

สิ่งที่แทงใจเรา: ในหัวใจของเราอาจมี “ดาบ” เล่มหนึ่งซ่อนอยู่

อาจเป็นคำพูดที่เตรียมตอบโต้ ความเจ็บที่ไ้ลงโทษ หรือความผิดเก่าที่เราไม่ยอมปล่อย พระเยซูเจ้าไม่ได้ถามว่า “เขาสมควรได้รับการอภัยหรือไม่?” แต่ทรงถามว่า **“ลูกต้องการถือดาบต่อไป หรือต้องการเป็นอิสระ?”**

เมื่อเรากำดาบเพื่อแก้แค้น มือของเราไม่มีที่ว่างสำหรับพระหรรษทาน แต่ทันทีที่เราวางดาบลง พระเยซูเจ้าจะทรงกัมพระพักตร์ลงมาพบเรา **อาแมน**

วิชญ์ ธัญญอนันต์ – เจ้าอาวาสวัดเชนต้อจ๋อห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ

ปล. อยากเล่าเพิ่มเติมเกี่ยวกับนักบุญโจวันนี กวาลแบร์โต ซึ่งเราไม่ค่อยรู้จัก

ชื่อภาษาอิตาเลียนของท่านคือ San Giovanni Gualberto อ่านประมาณว่า ซาน โจวานนี กวาลแบร์โต ชื่อเต็มในเอกสารบางแห่งคือ Giovanni Gualberto Visdomini ส่วนภาษาอังกฤษเรียกว่า Saint John Gualbert ท่านเกิดราว ค.ศ. 985 และมรณภาพวันที่ 12 กรกฎาคม ค.ศ. 1073 วันฉลองจึงตรงกับ 12 กรกฎาคม

คณะนักบวชยังคงมีอยู่ แต่มีสมาชิกไม่มากนัก จึงไม่ค่อยเป็นที่รู้จักนอกประเทศอิตาลีชื่อภาษาอิตาเลียนคือ Congregazione Vallombrosana หรือ Monaci Benedettini Vallombrosani ภาษาอังกฤษเรียกว่า Vallombrosan Congregation สมาชิกใช้อักษรย่อว่า O.S.B. Vall. คณะนี้ไม่ใช่คณะใหม่ที่แยกจากเบเนดิกตินโดยสิ้นเชิง แต่เป็น สาขาหรือนักพรตคณะหนึ่งของคณะเบเนดิกติน ดำเนินชีวิตตามพระวินัยของนักบุญเบเนดิกต์ และปัจจุบันเป็นสมาชิกของสมาพันธ์เบเนดิกตินสากล ชื่อ “วัลลอมโบรซา” หมายความว่าอะไร? คำว่า Vallombrosa มาจากภาษาอิตาเลียนว่า valle = หุบเขา และ ombrosa = ร่มครึ้ม เต็มไปด้วยร่มเงา จึงแปลอย่างไพเราะได้ว่า “หุบเขาร่มรื่น” หรือ “หุบเขาแห่งร่มเงา” สถานที่นี้อยู่บนภูเขาในแคว้นทอสกานา ห่างจากนครฟลอเรนซ์ประมาณ 30 กิโลเมตร ล้อมรอบด้วยป่าไม้ นักบุญยอห์น กวาลแบร์โตมาถึงบริเวณนี้ราว ค.ศ. 1036 และตั้งชุมชนนักพรตขึ้น ต่อมาได้รับการรับรองเป็นคณะหนึ่งของเบเนดิกตินอารามแม่คือ Abbazia di Vallombrosa — อารามวัลลอมโบรซา และยังคงมีนักพรตพำนักอยู่จนถึงปัจจุบันสาเหตุที่เราไม่ค่อยได้ยินชื่อคณะนี้ เพราะว่า ในยุคกลาง คณะวัลลอมโบรซันเคย

เจริญรุ่งเรือง มีอารามหลายแห่งและมีบทบาทสำคัญในการปฏิรูปพระศาสนจักร โดยเฉพาะการต่อต้าน

- การซื้อขายตำแหน่งศาสนจักรหรือ *simony*
- การใช้อำนาจของพระสงฆ์เพื่อผลประโยชน์
- ความเสื่อมโทรมของชีวิตนักบวช

แต่สงคราม การเมือง และการยุบอารามในยุโรประหว่างคริสต์ศตวรรษที่ 18–19 ทำให้คณะมีขนาดเล็กลงมาก ปัจจุบันจึงเป็นครอบครัวนักพรตขนาดเล็กเมื่อเทียบกับเบเนดิกตินสาขาอื่นๆ อย่างไรก็ตาม คณะยังรับผิดชอบสถานที่สำคัญหลายแห่ง เช่น อารามแม่ที่วัลลอมโบรซา และมีความผูกพันยาวนานกับมหาวิหาร **Santa Prassede** ในกรุงโรม ซึ่งอยู่ใกล้มหาวิหารซานตามาเรียมัจจอเร

ที่น่าสนใจมากคือ เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน ค.ศ. 2025 สมเด็จพระสันตะปาปาเลโอที่ 14 ยังทรงกล่าวปราศรัยแก่สมาชิกคณะวัลลอมโบรชันโดยตรง ทรงเชิญชวนให้คณะกลับไปสู่รากเหง้าของนักบุญยอห์น กว็ลแบร์ต คือความเรียบง่าย ความเป็นหนึ่งเดียว ชีวิตภาวนา และการเป็นพยานเชิงประกาศในโลกปัจจุบัน นี่เป็นหลักฐานชัดเจนว่าคณะยังมีชีวิตและดำเนินพันธกิจอยู่ในพระศาสนจักร

จุดที่น่าสนใจของชีวิตท่าน: ชีวิตของนักบุญยอห์นมีลำดับที่งดงามมาก **เริ่มต้นด้วยดาบแห่งการแก้แค้น เปลี่ยนแปลงต่อหน้าไม้กางเขน และสิ้นสุดในหุบเขาแห่งความสงบ**

ท่านไม่ได้เกิดมาเป็นคนอ่อนโยน แต่เป็นขุนนางนักรบผู้พร้อมฆ่าคน เมื่อยกโทษให้ฆาตกรของพี่ชาย ท่านไม่ได้เพียงไว้ชีวิตศัตรู แต่ค้นพบกระแสเรียกของตนเอง

ต่อมาท่านไม่ได้ต่อสู้กับคนด้วยดาบอีก แต่ต่อสู้กับความเสื่อมทรามในพระศาสนจักรด้วยชีวิตนักพรต ความยากจน และความซื่อสัตย์ จึงอาจสรุปชีวิตท่านด้วยประโยคนี้ได้ว่า **วันที่ยอห์นวางดาบลง ไม่เพียงฆาตกรคนหนึ่งได้รับชีวิตคืน แต่พระศาสนจักรยังได้รับนักบุญและคณะนักบวชใหม่อีกหนึ่งคณะ**

นอกนั้นยังมีเกร็ดที่งดงามอีกอย่างหนึ่ง เนื่องจากอารามวัลลอมโบรซาตั้งอยู่ท่ามกลางป่าไม้ และนักพรตช่วยดูแลผืนป่ามาหลายศตวรรษ นักบุญยอห์น กว็ลแบร์ตจึงได้รับการยกย่องเป็นองค์อุปถัมภ์ของผู้ทำงานด้านป่าไม้และเจ้าหน้าที่พิทักษ์ป่าในอิตาลีด้วย

วิชญ์ ธัญญอนันต์ เก็บเรื่องราวมาเล่าให้ฟัง